

OPINIE:

“Wezenlijk andere politieke keuzes nodig in aanpak kindermishandeling”

*Gepubliceerd op Reporter2021/ Brandpuntplus – Dossier: ‘Kind in de verkiezingen’
d.d. 6 december 2016*

Marike van Gemert is oprichter van de Academie voor Praten met Kinderen. Jaarlijks worden in ons land 119.000 kinderen slachtoffer van kindermishandeling. Marike heeft in de loop der jaren honderden van dit soort kwetsbare kinderen gesproken.

“Ik geloof dat kinderen die in een onveilige situatie opgroeien recht hebben op een luisterend oor, op steun en op de juiste hulp.”

Om dat te bereiken traint Marike hulpverleners in gespreksvoering met deze kinderen.

In deze column reageert ze op het onderzoek van De Monitor waaruit blijkt dat scholen te weinig vertrouwen hebben in wat er gebeurt na een melding bij Veilig Thuis. Marike van Gemert vindt de conclusies in de uitzending te kort door de bocht en reageert:

Decentralisatie + fusie + bezuiniging = ramp!

Gisteravond keek ik naar De Monitor, over kindermishandeling. De Monitor onderzocht i.s.m. Reporter2021 waarom scholen signalen van kindermishandeling zo weinig melden bij Veilig Thuis. De uitzending was niet mals. Uit alle geluiden die aan bod kwamen bleek dat scholen

weinig vertrouwen hebben in Veilig Thuis. Ze hebben onvoldoende zicht op wat Veilig Thuis doet met hun melding, missen samenwerking na een melding en zien dat het soms lang duurt voordat zaken worden opgepakt.

Deze signalen hoor ik ook uit het veld, o.a. van deelnemers aan mijn trainingen. En ik geloof ook dat het beter moet én kan. Maar voordat we nu met ons allen gaan 'vingerwijzen' naar Veilig Thuis, wil ik het toch even opnemen voor de mensen die er werken.

Zoals ik een tijd geleden al eens tweette: decentralisatie + fusie + bezuiniging = ramp. Daarmee doelde ik op wat Veilig Thuis voor de kiezen heeft gehad:

- Bij het overhevelen van de zorg naar de gemeenten (decentralisatie) moesten de voormalige Advies- en Meldpunten Kindermishandeling fuseren met de Steunpunten Huiselijk Geweld, die tot dan toe een totaal andere opdracht en werkwijze hadden.
- In plaats van te investeren in een stevige organisatie met de benodigde expertise bij al haar werknemers, ging dit alles ook nog eens gepaard met enorme bezuinigingen.
- In de tussentijd wordt door de overheid richting burgers en professionals vooral het belang van 'melden' benadrukt.

Resultaat: een forse toename in meldingen, die (stuk voor stuk – dat kost tijd!) onderzocht moeten worden door fors MINDER mensen met deels nog zeer weinig ervaring (vanwege de fusie dus) & zonder voldoende bijscholing (door geldgebrek). Ik vind het niet gek dat er dan dingen misgaan.

Het is tijd voor andere politieke keuzes. Voor investeren in een landelijk samenwerkende Veilig Thuis-organisatie (overal hetzelfde ICT-systeem zou al helpen), met meer menskracht, een duidelijker regiefunctie en met financiële en organisatorische ruimte voor het implementeren van wat we uit onderzoek en ervaring weten over wat werkt bij het werken aan veiligheid in gezinnen (sturen op veiligheid, praten met kinderen en, breder in de keten: preventie, beschikbaarheid van hulp die werkt...). Wat mij betreft hoort structureel investeren in bij- en nascholing én intervisie daar ook bij.

Het is namelijk nogal wat, waar deze mensen mee moeten dealen in hun werk. Zeer complexe casuïstiek, gezinnen én instanties die soms behoorlijk tegenwerken, een niet-aflatende forse werkdruk (want wachtlijsten mogen niet, maar ja...) en voortdurend onder een vergrootglas liggen van politiek, media en de onderbuik van ons allemaal. Onze verwachtingen van hen zijn torenhoog. Terecht, want ze hebben een belangrijke taak. Maar dan moeten we ze wel in de gelegenheid stellen om hun werk te doen.

Deze column verscheen ook op [Facebook](#).